

Goesting... zin... trek

Ik heb er ongemeen veel 'goesting' in.

Telkens wanneer we de maand maart naderen, komt een aantal belangwekkende gebeurtenissen naderbij. Onze Algemene Vergadering en, jawel, de verjaardag van mijn vrouw vallen af en toe in hetzelfde weekend en heel soms zelfs op zelfde dag.

De in dit geval toch wel bijzondere Algemene Vergadering nadert – en eindelijk nog eens fysiek – haar beloop.

Hoe belangrijk deze vierenzeventigste editie wel is, hoeft niet of nauwelijks benadrukt: aanpassing van onze statuten, beoordeling van financieel beheer 2022 en begroting 2023, verlenen van kwijting aan het bestuursorgaan voor voorbije boekjaar en het beoordelen van kandidaturen voor ons bestuursorgaan zijn cruciaal voor de werking van onze federatie naar de toekomst toe.

Niets anders dan dat alle stemgerechtigde leden daarover hun beoordeling duidelijk maken, wordt verwacht. In deze niet zo eenvoudige tijden – en zeker ook wat het verenigingsleven betreft – is niets belangrijker dan rangen sluiten en het bestuursorgaan volop steunen in het doel de vinkensport toekomst te geven.

Alvast ikzelf heb veel goesting om samen met jullie daarvoor te gaan...

Heel veel zin bekruipt mij ook om binnen enkele weken het kweekseizoen weer volop aan te pakken. De hele rui- en winterperiode werden onze kweekvogels in beste omstandigheden verzorgd. Stilaan wordt het tijd voorbereiding op jong leven te starten. Elke kweker heeft ondertussen wel beste manier om tot succes te komen, kunnen aftoetsen aan voorheen al of niet succesvolle kweekresultaten. Af en toe misschien zelfs tot eigen scha en schande. Wanneer echter vroegere kweekproducten voldoen aan verwachtingen eerder gesteld, zij het tentoonstelling of zetting, is de zin op zelfde wijze verder te werken bijzonder groot. In het andere geval dwingt bezinning en revisie zich op.

Deze woensdagmorgen bekwam mij dat onoverkomelijke lentegevoel. Hoewel temperatuur al enkele nachten onder vriespunt kantelt, zag ik net na zonsopgang het ultieme signaal dat lente onherroepelijk nadert; hele slierten ganzen zag ik in hun karakteristieke formatie hoog in de lucht noordwaarts trekken. De ene kolonne na de andere wiekte gakkend richting zomergebieden. Hoe die telkens weer feilloos aanvoelen dat het 'tijd' is, gaat bijwijlen mijn petje te boven. Wat zijn wij mensen toch veel van onze instincten verloren...

Ook onze tuinzangers laten al enige tijd hun territoriumzang horen: koolmees 'tietuut' er alweer duchtig op los, pimpeltjes maken ruzie met hun grotere broer, roodborst en heggenmus bakkeleien over beste plek, zanglijster en merel eisen 's morgens vanop hun zangpost hun stek op...

Ontegensprekelijk... de lente is op komst... ik heb er trek in...

Rik Tanghe